

[Ministeren for Grønland.]

i Færingehavn, hvor det ligeledes af staten opførte centralolietankanlæg er beliggende, og hvor der altid vil være mulighed for at indtage såvel olie som andre forsyninger.

Af oplysningerne fra Holsteinsborg fremgår det, at den kgl. grønlandske handel ikke har anmodet om at få tilbageleveret den allerede ombordgivne bunkerolie, hvorfor skipperen ikke har haft lejlighed til at nægte at gøre dette, idet en sådan tilbagepumpning alene af tekniske grunde ikke lader sig gennemføre.

Hvad angår oplysningerne om, at Holsteinsborg på det pågældende tidspunkt havde masser af olie, er dette ganske givet korrekt, idet man på dette tidspunkt af året — det var jo sent i efteråret — normalt er i fuld gang med at fylde byernes tankanlæg op, således at man kan have sikkerhed for, at beholdningerne overalt er tilstrækkelige til at dække det lokale forbrug i vinterperioden, hvor tilførsel af olie under de særlige grønlandske forhold ikke kan finde sted. Den omhandlede enkelte leverance på 50 t til „M/S Bakur“ har naturligvis ikke i sig selv bragt denne vinterforsyning i fare, men det er lige så klart, at der ikke skal mange bunkerleveringer på 50-100 t til, i særdeleshed på den tid af året, før det bliver umuligt for kysttankskibet i rette tid at nå at fylde alle byanlæggene op i tilstrækkeligt omfang.

I den kgl. grønlandske handel er man imidlertid klar over, at der efterhånden vil opstå et forøget behov fra fremmede fiskerfartøjer for at kunne bunkre hvor som helst i byerne på den grønlandske vestkyst, og man er derfor i den nyere planlægning indstillet på efterhånden at dimensionere tankanlæg således, at man også kan imødekomme ønsker fra ikke-hjemmehørende, således som det ærede medlem hr. Johan Nielsen her giver udtryk for. Jeg vil dog tilføje, at såfremt det ærede medlems udtryk „i bekneb“ skal forstås som dækkende en nødsituation, ja, så vil den kgl. grønlandske handel altid hjælpe med forsyninger, således at vedkommende fartøj kan nå frem til Færingehavn og dér få sine almindelige forsyninger, selv om dette naturligvis ikke er så nemt og så fordelagtigt for fartøjsejeren, som det ville være at bunkre på det sted, hvor han befandt sig.

Jeg synes, det er udmærket, at det ærede medlem har rejst denne sag, da der derved understreges et ønske, som vi alle gerne ser opfyldt.

Johan Nielsen: Jeg takker ministeren for svaret. Jeg er ikke i tvivl om ministerens gode vilje, og jeg er heller ikke i tvivl om, at KGH for fremtiden vil gøre det bedre. Det var jo ikke den sidste olie, de færingere ville have i det tilfælde; det var bare så meget olie, at de kunne komme videre.

Hvordan „bekneb“ skal forstås, bliver jo altid et fortolkningsspørgsmål. Blot vil jeg understrege, at det vil være vanskeligt at drive havfiskeri ved hele Grønland, hvis man kun skal have én eneste havn, hvor man til enhver tid kan bunkre; så vil hverken færingere eller andre udlændinge, som fisker deroppe, ej heller fiskerne fra Danmark, som nu er begyndt at komme derop, kunne drive fiskeri deroppe. Jeg håber, at man vil kunne indse dette her, så det kan blive bragt i orden.

Forholdet Grønland, Færøerne og Danmark er et meget ømfindeligt forhold. Hvis de folk, som har lavet „Færingere—Frænder“, kendte til, hvordan det var, og beskrev forholdet i mellemkrigsårene, ville det blive noget helt andet end det stykke, der nu går på Fiol-Teatret. Det er jo en søndagsskolefortælling i forhold til, hvad der skete mod færingere på Grønland i mellemkrigsårene. Derfor ligger det mig meget på sinde, at vi kan få bragt orden i disse ting.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om erhvervsskattens afløsning i visse kommuner m. v.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 69) findes i tidenden sp. 1726, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 441).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af ligningsloven.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 158) findes i tidenden sp. 2882).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til normeringslov for finansåret 1969-70.

(Lovforslaget (nr. 116) findes i tillæg A. sp. 2337, fremsættelsen i tidenden sp. 2375).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den næste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd.

(Lovforslaget (nr. 117) findes i tillæg A. sp. 2503, fremsættelsen i tidenden sp. 2376).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Ivar Nørgaard: Dengang vi endnu troede, at der skulle gennemføres en tjenestemandsløvs her i tinget med virkning fra 1. april

sidste år, var regeringen og tjenestemandsløvsorganisationerne enige om, og der var indforståelse med det her i tinget, at det var hensigtsmæssigt kun at gennemføre barberede normeringslove. Nyoprettelse af stillinger og opnormeringer skulle nemlig finde sted, når vi havde opbygget den nye klassificering af lønningerne, samtidig med at vi gennemførte en ny tjenestemandsløvs. Da det så viste sig, at regeringen og tjenestemandsløvsorganisationerne ikke kunne blive enige om en ny tjenestemandsløvs, måtte vi her i tinget vedtage et tillæg til den barberede normeringslov, og det er jo nu gennemført.

Men nu kommer så regeringen med et forslag til ny normeringslov for finansåret 1969-70, som indeholder et stort antal nye stillinger og et stort antal oprykninger. Denne gang er der altså tale om, at man gennemfører ikke en barberet normeringslov, men en fuldt udarbejdet lov. Den skal efter lovforslaget have virkning fra 1. april. Man må derfor spørge: hvad er egentlig meningen? Skal det lovforslag, vi skal behandle nu, have virkning fra samme dato som en ny tjenestemandsløvs, der skal beskæftige sig med de samme spørgsmål? Hvis man tror, vi får gennemført en ny tjenestemandsløvs med virkning fra 1. april, hvorfor har man så taget dele af denne tjenestemandsløvs ind i dette normeringslovsforslag og vil have det vedtaget med virkning fra samme dato? Hvis der er nogen mening i det, må det jo være den, at regeringen ikke selv tror på, at der kommer en ny tjenestemandsløvs med virkning fra 1. april i år. Det er muligt, regeringen heller ikke ønsker det, men den har jo hidtil sagt, at den havde den opfattelse, at vi skulle gennemføre en lov med virkning fra 1. april i år.

Der er også noget, der kunne tyde på, at tjenestemandsløvsorganisationerne er i tvivl om regeringens hensigter. Hvorfor skulle de ellers i modsætning til, hvad der har været praksis de foregående år, da vi arbejdede med tjenestemandsløvsproblemerne, nu gå ind for, at man gennemfører opnormering af folk og nynormering i stillinger, noget, man skal gennemføre som en større helhed ved en nyklassificering? Man må derfor have os undskyldt; vi mener, at lovforslaget, som vi behandler i dag, er et nyt eksempel på, at regeringen ikke har alt for klare hensigter